

Med Undtagelse af eet Medlem (Breinholt), hvis Vædringer findes nedenfor, har man kunnet slutte sig til Bestemmelserne i denne Paragraf under a og b. Derimod har man ikke kunnet tiltræde Reglerne under c. Udvalget nærer den Anskuelse, at det vil være meget tvivlsomt, hvorvidt der overhovedet vil danne sig de der omtalte Foreninger med det Formaal at modvirke Tuberkulosen; i ethvert Tilfælde tror man ikke, at disse ville faae nogen større Udbredelse, og at som Følge deraf den Godtgjørelse, der tilbydes for Undersøgelsen af Kvæget, kan faae tilstrækkelig Betydning. —

Man anser det derimod mere hensigtsmæssigt, at Indenrigsministeren faaer en Bemyndigelse til Undersøgelse for Statskassens Regning ved særlig beskiftede Dyrlæger af Kvæget i større og mindre Distrikter, hvor han dertil maatte finde Anledning, samt at Ministeren paa Dyrskuer, hvor Staten enten alene afholder Præmierne eller yder Tilskud til disse, foranstalter lignende Undersøgelser af de Tillægsdyr, der ere tilkjendte Præmier, for at faae konstateret, om de ere angrebne af Tuberkulose, i hvilket Fald Præmien ikke bliver at udbetale Eierne, medens Dyret forshynes med et Mærke.

Hefe Udvalget er enigt i, at der ved disse forebyggende Foranstaltninger vil opnaaes noget mere Virksomt til Tuberkulose-sygdommens Besejning end efter Lovforslaget, men enkelte Medlemmer have dog kun subsidiært kunnet slutte sig til Vædringsforslaget Nr. 11, idet de formene, at en Bestemmelse om, at Indenrigsministeren efterhaanden i 5 Aar skal lade alt Hornkvæg i Landet undersøge, maa foretrækkes for en Bemyndigelse for Ministeren til at lade denne Undersøgelse foretage i større eller mindre Distrikter. Mindretallet formener ligeledes, at der i 5 Aar bør træffes Regler for Nedslagning af det tuberkulose Kvæg mod Erstatning.

Udvalgets Flertal tør imidlertid ikke slutte sig hertil, dels fordi man ikke tilnærmelsesvis kan overskue, hvor store Udgifter

der herved vil kunne paaføres Statskassen, dels ogsaa fordi man tror, at der ved de i Vædringsforslaget Nr. 11 foreslaaede Forebyggelsesmidler i Forbindelse med en mere energisk Optræden og større Agtpaaagivenhed med Dyrenes Røgt og Pleie fra Eierens Side, end nu er Tilfældet, vil kunne udrettes ikke Lidet til Beskjæmpelse af Tuberkulose-sygdommen, der dog hverken i Henseende til Ondartethed eller Smittefarlighed ganske kan sættes i Klasse med de under A. nævnte Sygdomme.

Et Medlem (Breinholt) skal her foreløbig indskrænke sig til at henvise til sine Udtalelser i den af Landsstingets Udvalg over samme Sag i Samlingen 1887—88 afgivne Betænkning, Udtalelser, som jeg endnu i Et og Alt fastholder, og som, kortelig resumerede gik ud paa: „at man burde dele de smitsomme Sygdomme i 2 Hovedklasser, nemlig som Klasse I. „sporadisk optrædende Smitteotter“ og som Klasse II. „her i Landet stationære smitsomme Sygdomme“. Til den første Klasse vilde jeg have henregnet: Kvægpest, ondartet Lungesyge hos Oxen, Mund- og Kløvesyge og Svinedifteritis, samt enhver ukjendt farlig Smitteotter, der maatte udbrude, og overfor disse Smitteotter ønskede jeg da i Loven Indenrigsministeren givet Bemyndigelse til at kunne træffe de kraftigste Foranstaltninger til deres hurtige og fuldstændige Udryddelse, dels ved omfattende Nedslagning, dels ved effektiv Afspærring. Jeg gik ud fra, at disse Smitteotter vare af en fra vore hjemlige, altid tilstedeværende Sygdomme høist forskjellig Natur, og at der derfor ogsaa krævedes en lige saa forskjellig Optræden imod de to Arter fra Autoriteternes Side; thi ikke blot udmærkede de her under Klasse I. henførte Smitteotter sig ved den direkte Fare, de igennem stor Dødelighed og intensiv Smitteevne udsætte vore Husdyr for, men tillige indirekte den uberegnelige Fare, som et ved dem foranlediget Indføringsfor-